

„Vigadnod és örülnöd kellene, hogy ez a te testvéred meghalt és feltámadott,
elveszett és megtaláltatott.” Lukács ev. 15,25-32

Hadd kezdjem azzal a megállapítással, hogy jó hazatérni. A megtett utak után, ideiglenes szállások után, az utas-lét bizonytalanságai után a jól ismert környezet, az otthon biztonsága megnyugtató érzéssel tölti el a szívet. A fejezetben – melyet a gyülekezeti hétvégén végig olvastunk – a keresés és megtalálás történeteiben most egy olyan ige van előttünk, mely a hazatérők felé fordítja figyelmünket. A tékozló fiúra a klasszikus hazatérőként, megtérőként szoktuk tekinteni, ám ha jobban megnézzük, az idősebb testvért is ebben a helyzetben írja le a történet: a mezőről tart az atyai ház felé. Egyúttal azt is látjuk, hogy lelki értelemben is haza kell találnia. Bár fizikailag ott van az atya mellett, a viselkedéséből kiderül, óriási távolság van kettejük között. Az atyától való elszakadás, elhidegülés mindkettejük közös jellemzője. Ember és ember között nincs különbség, egyformán szükségünk van az Atyához való visszatérésre.

Ebben a helyzetben találjuk tehát az idősebb testvért, aki közeledik a házhoz és már távolról hallja az ünneplés hangjait. Azt jól tudjuk, hogy ha a faluban valahol öröm van, az messzire hallatszik. Ha szól a zene, hangzik az ének, ropják a táncot, annak hangjai nem maradnak a ház falain belül. Az atyai házban örvendezés van, ahogy öröm van a mennyben Istene angyalai előtt egy bűnös ember megtérésén. Örül, ünnepel a menny. Isten öröme ez, amelyet a példázatok élénk adnak. Isten örül, amikor valaki hazatér görbe útjairól, a tékozlásból. Isten örül, ha közelebb kerülünk hozzá. Örül, ha ide jössz, ha keresed a vele való találkozás lehetőségét, az atyai hajlékot, a menny örömét. Isten örül, ha akár néhány hetes távolságtartás, vagy akár hosszú évek szakítása után újra imádságot mondasz, ha kiöntöd előtte szívedet, örül, ha látja belé vetett bizalmadat. Ennek az örömnak a hangja hallatszik egészen a mező felé vivő útig, ahol a fiú közeledik.

A bonyodalom itt kezdődik, amikor megvizsgáljuk azt, hogy a menny öröme, Isten öröme hogyan csapódik le nálunk? A történetben, mely a Jézus korabeli farizeusokat, írástudókat célozza, azt látjuk, hogy ez az örömnép irigységet vált ki az érkező testvérből. Igazságtalanság! Én mindig itt voltam, itt vagyok az Atya mellett, és mintha nekem nem is örülne, bezzeg ennek a rossz életűnek! Én igyekszem mindent rendelkezései szerint megtenni, mire ez a semmirekellő meg hamarabb célba ér. Hogy a másik sikere, eredménye, akár a hit dolgaiban, milyen meghatározó, elég talán Kain és Ábel történetére gondolnunk, ahol Kain irigysége az Istennel való kapcsolat miatt, az Isten áldása miatt nőtt halálosra. Valós veszély ez, kedves testvérek, ahogy talán azok a további lehetőségek, melyet a történeten túl tapasztalhatunk életünkben. Van úgy, hogy hallom Isten örömét, de engem hidegen hagy. Sem indulatot, sem lelkesedést nem vált ki. Valaki megtért, új életre talált? Jó neki. Nekem ez nem számít. Előfordulhat olyan is, hogy reménytelenséget, csüggedést szül a szívben a másik öröme: a másinak sikerült, nekem nem. Én nem tudok megtérni, mintha engem nem akarna befogadni az Isten. Nem érzem jelenlétét, az imák meghallgatását, segítségét.

Természetesen ott van annak a lehetősége mindezek mellett, hogy tudok együtt örülni az örülővel és sírni a síróval? Tudok együtt érezni az Istennel: benne vagyok a bánatában, amit a tőle eltávolodott ember miatt érez, és benne vagyok az örömében, amit a hozzá megtérők jelentenek számára. A hazatérésnek, az atyai házhoz való tartozásnak ez a fő ismérve, hogy tudok vele együtt örülni. Ez az ige erre hív bennünket. Ez az evangélium nem csak a reménytelennek tűnő tékozló fiú számára, hanem az éppoly reménytelen idősebb számára is, mert Jézus nyitva hagyja a történetet. Mert mi az, ami legvégül megszólal az igében? A hívás, az a haza hívó hang, amely a közös örömről, az ünneplés helyére hívja a még kint levőt. Ahogy láttuk, hogy a történetben mindkét fiú távol van és mindkettőnek közelednie kell, azt is látjuk, hogy az Atya mindkettő elé kimegy és felkínálja a vele való közösség lehetőségét. Istenben nincs igazságtalanság, nincs személyválogatás, egyformán hív, hogy egyik is, másik is haza találjon. Ámen.

A martonvásári istentiszteleti felvételek [IDE KATTINTVA](#) érhetőek el.

HIRDETÉSEK

1. Ezekben a napokban gyülekezeti családi hétvégét tartottunk Martonvásáron. Jó hangulatban, testvéri közösségben lehattunk együtt a három településről mintegy harmincan. Köszönjük mindazok segítségét, akik a szervezésben és lebonyolításban részt tudtak venni!

A mai napon részesült a keresztség sákramentumában Ködöböcz Csaba és Seres Lilla gyermeke, Csaba. Isten áldását kívánjuk életükre. Jövő vasárnap Tolnai Gábor és Pálóczy Enikő negyedik gyermekét, Zsombort kereszteljük meg Martonvásáron. Gondoljunk imádságban rájuk!

2. Alkalmak – a nyári rendben rendszeresen vasárnap délelőtt találkozik a gyülekezet istentiszteleti alkalmakon. Szeretettel hívjuk a testvéreket!

3. Nemzeti ünnepünk alkalmával, augusztus 20-án településeinken ünnepi megemlékezések lesznek, melyeket szeretettel ajánlunk a gyülekezet figyelmébe.

4. Idén is megrendezésre kerül a Protestáns sokadalom a Budai várban. 19-én 18 órától a Bécsi kapu téri evangélikus templomban istentisztelettel, 20-án a templom mellett a Kapisztrán téren és környékén egész napos programokkal várják az érdeklődőket.

Az Úr Jézus legyen gyülekezetünknek és életünknek őriző pásztora!